Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έβδομο τμήμα)

της 21ης Νοεμβρίου 2024*

Περιεχόμενα

I. Το νομικό πλαίσιο . . . 3

A. Ο ΚΥΚ . . . 3

B. Το ΚΛΠ . . . 5

Γ. Η συμφωνία-πλαίσιο . . . 5

Δ. Η οδηγία 2002/14/ΕΚ . . . 6

II. Το ιστορικό της διαφοράς . . . 6

III. Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση . . . 8

IV. Τα αιτήματα των διαδίκων στην αναιρετική διαδικασία . . . 9

V. Επί της αιτήσεως αναιρέσεως . . . 9

A. Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως . . . 9

1. Επιχειρήματα των διαδίκων . . . 9

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου . . . 10

α) Επί του παραδεκτού . . . 10

β) Επί της ουσίας . . . 11

B. Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως . . . 13

1. Επιχειρήματα των διαδίκων . . . 13

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου . . . 14

α) Επί του παραδεκτού . . . 14

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

β) Επί της ουσίας 15

Γ. Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως 16

1. Επιχειρήματα των διαδίκων 16

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου 19

α) Επί του παραδεκτού 19

β) Επί της ουσίας 20

1) Επί του πρώτου σκέλους 20

2) Επί του δευτέρου σκέλους 22

3) Επί του τρίτου σκέλους 22

4) Επί του τετάρτου σκέλους 23

5) Επί του πέμπτου σκέλους 24

Δ. Επί του τετάρτου λόγου αναιρέσεως 26

1. Επιχειρήματα των διαδίκων 26

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου 26

Ε. Επί του αιτήματος αποζημίωσης 26

1. Επιχειρήματα των διαδίκων 26

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου 27

Επί των δικαστικών εξόδων 27

«Αίτηση αναιρέσεως – Υπαλληλική υπόθεση – Συμβασιούχοι υπάλληλοι – Σύμβαση αορίστου χρόνου – Καταγγελία της σύμβασης – Άρθρο 47, στοιχείο γ′, περίπτωση i, του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Επαγγελματική ανεπάρκεια – Συμπεριφορά στην υπηρεσία και στον χώρο εργασίας αντίθετη προς το συμφέρον της υπηρεσίας – Υποχρέωση αιτιολογήσεως – Δικαίωμα ακροάσεως – Δικαίωμα γονικής άδειας – Άρθρο 42α του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης»

Στην υπόθεση C-546/23 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 29 Αυγούστου 2023,

UG, εκπροσωπούμενη από τον M. Richard, δικηγόρο,

αναιρεσείουσα,

όπου ο έτερος διάδικος είναι:

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη αρχικώς από την I. Melo Sampaio και τον A. Sauka και, στη συνέχεια, από τον A. Sauka,

καθής-εναγομένη πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έβδομο τμήμα),

συγκείμενο από τους F. Biltgen, πρόεδρο του πρώτου τμήματος, προεδρεύοντα του εβδόμου τμήματος, M. L. Arastey Sahún (εισηγήτρια), πρόεδρο πέμπτου τμήματος, και J. Passer, δικαστή,

γενικός εισαγγελέας: P. Pikamäe

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την αίτηση αναιρέσεως, η UG ζητεί την αναίρεση της απόφασης του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 21ης Ιουνίου 2023, UG κατά Επιτροπής (T-571/17 RENV, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, EU:T:2023:351), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή-αγωγή της με αίτημα, αφενός, την ακύρωση της απόφασης της 17ης Οκτωβρίου 2016 με την οποία η Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατήγγειλε τη σύμβασή της ως συμβασιούχου υπαλλήλου (στο εξής: επίδικη απόφαση) και, αφετέρου, την αποκατάσταση της υλικής ζημίας και την ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που υποστηρίζει ότι υπέστη λόγω της απόφασης αυτής.

I. Το νομικό πλαίσιο

A. Ο ΚΥΚ

2 Το άρθρο 12α του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της υπό κρίση υπόθεσης (στο εξής: ΚΥΚ), προβλέπει τα ακόλουθα:

«Κάθε υπάλληλος δικαιούται, για κάθε παιδί, γονική άδεια ανώτατης διάρκειας έξι μηνών, χωρίς καταβολή του βασικού μισθού του, την οποία πρέπει να λαμβάνει στο διάστημα των δώδεκα ετών μετά τη γέννηση ή την υιοθεσία του παιδιού. […]»

3 Κατά το άρθρο 47 του ΚΥΚ:

«Η λήξη των καθηκόντων είναι αποτέλεσμα:

[…]

δ) της απολύσεως για επαγγελματική ανεπάρκεια·

[…]».

4 Το άρθρο 51 του ΚΥΚ ορίζει τα ακόλουθα:

«1. Η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή κάθε θεσμικού οργάνου καθορίζει τις διαδικασίες για την αναγνώριση, τον χειρισμό και την αντιμετώπιση των περιπτώσεων επαγγελματικής ανεπάρκειας έγκαιρα και με κατάλληλο τρόπο.

Κατά τη θέσπιση εσωτερικών διατάξεων, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή κάθε θεσμικού οργάνου τηρεί τις ακόλουθες απαιτήσεις:

α) υπάλληλος ο οποίος, με βάση τρεις διαδοχικές μη ικανοποιητικές ετήσιες εκθέσεις κατά τα αναφερόμενα στο άρθρο 43, συνεχίζει να μην παρουσιάζει βελτίωση όσον αφορά την επαγγελματική του επάρκεια, υποβιβάζεται κατά ένα βαθμό. Εάν, σύμφωνα με τις δύο επόμενες ετήσιες εκθέσεις, η επίδοσή του εξακολουθεί να κρίνεται μη ικανοποιητική, ο υπάλληλος απολύεται,

β) κάθε πρόταση περί υποβιβασμού ή απολύσεως υπαλλήλου εκθέτει τους λόγους που την αιτιολογούν και γνωστοποιείται στον ενδιαφερόμενο. Η πρόταση της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής υποβάλλεται στη συμβουλευτική επιτροπή ίσης εκπροσώπησης που αναφέρεται στο άρθρο 9 παράγραφος 6.

2. Ο υπάλληλος έχει το δικαίωμα πρόσβασης στον πλήρη ατομικό του φάκελο και μπορεί να λαμβάνει αντίγραφα όλων των εγγράφων της διαδικασίας. Για την προετοιμασία της υπεράσπισής του διαθέτει προθεσμία τουλάχιστον 15 ημερών, αλλά όχι μεγαλύτερη των 30 ημερών, από την ημερομηνία παραλαβής της πρότασης. Μπορεί να έχει τη συνδρομή προσώπου της επιλογής του. Ο υπάλληλος μπορεί να υποβάλλει γραπτές παρατηρήσεις. Καλείται να εκθέσει τις απόψεις του στη συμβουλευτική επιτροπή ίσης εκπροσώπησης. Ο υπάλληλος μπορεί επίσης να καλεί μάρτυρες.

[…]»

5 Το άρθρο 60 του ΚΥΚ προβλέπει τα εξής:

«Εκτός από περίπτωση ασθενείας ή ατυχήματος, ο υπάλληλος δεν δύναται να απουσιάσει χωρίς προηγούμενη άδεια από τον ιεραρχικά ανώτερό του. Με την επιφύλαξη της ενδεχομένης εφαρμογής των προβλεπομένων πειθαρχικών διατάξεων, κάθε παράτυπη απουσία που έχει δεόντως διαπιστωθεί καταλογίζεται στη διάρκεια της ετησίας αδείας του ενδιαφερομένου. Σε περίπτωση εξαντλήσεως της αδείας αυτής ο υπάλληλος στερείται του δικαιώματος επί των αποδοχών του για την αντίστοιχη περίοδο.

[…]»

6 Το άρθρο 1, έκτο εδάφιο, του παραρτήματος ΙΙ του ΚΥΚ έχει ως εξής:

«Τα καθήκοντα των μελών της επιτροπής προσωπικού και των υπαλλήλων που κατέχουν θέση με εξουσιοδότηση της επιτροπής προσωπικού σε όργανο που προβλέπεται από τον κανονισμό, ή το οποίο δημιουργείται από όργανο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, θεωρούνται ως μέρη της υπηρεσίας, την οποία οφείλουν να παρέχουν στο όργανο στο οποίο ανήκουν. Η άσκηση των ανωτέρω καθηκόντων δεν επιτρέπεται να προξενεί ζημία στον εν λόγω υπάλληλο.»

7 Το άρθρο 9, παράγραφος 1, στοιχείο η′, του παραρτήματος IX του ΚΥΚ ορίζει τα ακόλουθα:

«Η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή μπορεί να επιβάλει μια από τις ακόλουθες κυρώσεις:

[…]

η) παύση με ενδεχόμενη μείωση κατά το ανάλογο χρονικό διάστημα της σύνταξης ή με παρακράτηση, για συγκεκριμένο διάστημα, από το ποσό του επιδόματος αναπηρίας, χωρίς όμως οι συνέπειες του μέτρου αυτού να θίγουν τους έλκοντες δικαιώματα από τον υπάλληλο. Ωστόσο, στην περίπτωση τέτοιας παρακράτησης, το εισόδημα του εν λόγω πρώην υπαλλήλου δεν μπορεί να είναι κατώτερο από το ελάχιστο όριο διαβίωσης που προβλέπεται στο άρθρο 6 του Παραρτήματος VIII, προσαυξημένο, ενδεχομένως, με τα καταβλητέα οικογενειακά επιδόματα.»

Β. Το ΚΛΠ

8 Το άρθρο 47 του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της υπό κρίση υπόθεσης (στο εξής: ΚΛΠ), έχει ως εξής:

«Εκτός από την περίπτωση θανάτου, η υπαλληλική σχέση του εκτάκτου υπαλλήλου λύεται:

[…]

γ) όταν υφίσταται σύμβαση αορίστου χρόνου:
i) στο τέλος της περιόδου προειδοποίησης που προβλέπεται στη σύμβαση· η περίοδος προειδοποίησης δεν μπορεί να είναι μικρότερη από έναν μήνα για κάθε πλήρες έτος υπηρεσίας, με ελάχιστο όριο τους τρεις μήνες και ανώτατο όριο τους δέκα μήνες. Πάντως, η περίοδος προειδοποίησης δεν μπορεί να αρχίσει κατά τη διάρκεια εγκυμοσύνης εάν η εγκυμοσύνη επιβεβαιωθεί με ιατρικό πιστοποιητικό, άδειας μητρότητας ή αναρρωτικής άδειας, εφόσον η αναρρωτική άδεια δεν υπερβαίνει τους τρεις μήνες. Εξάλλου, κατά τη διάρκεια εγκυμοσύνης, εάν επιβεβαιωθεί με ιατρικό πιστοποιητικό, άδειας μητρότητας ή αναρρωτικής άδειας, η προθεσμία αναστέλλεται, τηρουμένων των ανωτέρω ορίων,

[…]».

Γ. Η συμφωνία-πλαίσιο

9 Η ρήτρα 5, παράγραφος 4, της αναθεωρημένης συμφωνίας-πλαισίου για τη γονική άδεια, η οποία συνήφθη στις 18 Ιουνίου 2009 και προσαρτάται στο παράρτημα της οδηγίας 2010/18/ΕΕ του Συμβουλίου, της 8ης Μαρτίου 2010, σχετικά με την εφαρμογή της αναθεωρημένης

συμφωνίας-πλαισίου για τη γονική άδεια που συνήφθη από τις οργανώσεις BUSINESSEUROPE, UEAPME, CEEP και ETUC και με την κατάργηση της οδηγίας 96/34/ΕΚ (ΕΕ 2010, L 68, σ. 13) (στο εξής: συμφωνία-πλαίσιο), προβλέπει τα εξής:

«Για να διασφαλισθεί ότι οι εργαζόμενοι μπορούν να ασκούν το δικαίωμά τους σε γονική άδεια, τα κράτη μέλη και/ή οι κοινωνικοί εταίροι λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα για να προστατεύσουν τους εργαζόμενους έναντι λιγότερο ευνοϊκής μεταχείρισης ή απόλυσης εξαιτίας της αίτησης ή της λήψης γονικής άδειας, σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο, τις συλλογικές συμβάσεις και/ή πρακτικές.»

Δ. Η οδηγία 2002/14/ΕΚ

10 Το άρθρο 7 της οδηγίας 2002/14/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Μαρτίου 2002, περί θεσπίσεως γενικού πλαισίου ενημερώσεως και διαβουλεύσεως των εργαζομένων στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα (ΕΕ 2002, L 80, σ. 29), ορίζει τα εξής:

«Τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε οι εκπρόσωποι των εργαζομένων να απολαύουν, κατά την άσκηση των καθηκόντων τους, προστασίας και εγγυήσεων επαρκών ώστε να μπορούν να επιτελούν απερίσπαστοι τα καθήκοντά τους που τους έχουν ανατεθεί.»

II. Το ιστορικό της διαφοράς

11 Μέρος του ιστορικού της διαφοράς εκτίθεται στις σκέψεις 2 έως 19 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης. Για τις ανάγκες της παρούσας διαδικασίας μπορεί να συνοψισθεί ως ακολούθως.

12 Στις 20 Μαρτίου 2007 η UG προσελήφθη από το Γραφείο «Υποδομών και Διοικητικής Υποστήριξης στο Λουξεμβούργο» (OIL) της Επιτροπής ως συμβασιούχος υπάλληλος, σύμφωνα με το άρθρο 3α, στοιχείο α′, του ΚΛΠ, προκειμένου να ασκήσει καθήκοντα παιδαγωγού στο Πολυδύναμο Κέντρο Παιδικής Ηλικίας για ορισμένο χρόνο, από την 1η Απριλίου 2007 έως τις 31 Μαρτίου 2009.

13 Στις 25 Φεβρουαρίου 2009 η σύμβαση της UG παρατάθηκε έως τις 31 Μαρτίου 2010.

14 Στις 5 Φεβρουαρίου 2010 η σύμβαση αυτή παρατάθηκε για αόριστο χρόνο, με ισχύ από 1ης Απριλίου 2010.

15 Από τις 16 Νοεμβρίου 2011 έως την 1η Απριλίου 2014 η UG είχε απαλλαγεί των καθηκόντων της ως παιδαγωγού για το 50 % του χρόνου εργασίας λόγω της άσκησης, κατά το ήμισυ του χρόνου εργασίας, συνδικαλιστικών καθηκόντων σε συνδικαλιστική οργάνωση.

16 Στις 13 Μαΐου 2014 η UG εξελέγη στην τοπική επιτροπή προσωπικού του Λουξεμβούργου (Λουξεμβούργο) και ορίστηκε μέλος της κεντρικής επιτροπής προσωπικού με έδρα τις Βρυξέλλες (Βέλγιο) (στο εξής, από κοινού: επιτροπές προσωπικού).

17 Στις 8 Απριλίου 2016 η αρμόδια για τη σύναψη των συμβάσεων προσλήψεως αρχή (στο εξής: ΑΣΣΠΑ) συνέταξε την έκθεση αξιολόγησης της UG για το έτος 2015 (στο εξής: έκθεση αξιολόγησης του 2015), σύμφωνα με την οποία το συνολικό επίπεδο των επιδόσεών της για την περίοδο από 1ης Ιανουαρίου έως 31 Δεκεμβρίου 2015 δεν κρίθηκε ικανοποιητικό.

18 Από τις 15 Ιουλίου 2016 έως τις 14 Νοεμβρίου 2016 η UG τελούσε, κατόπιν αιτήσεώς της, σε γονική άδεια.

19 Με έγγραφο της 8ης Σεπτεμβρίου 2016 (στο εξής: έγγραφο της 8ης Σεπτεμβρίου 2016), η ΑΣΣΠΑ ενημέρωσε την UG για την πρόθεσή της να καταγγείλει τη σύμβασή της βάσει του άρθρου 47 του ΚΛΠ, λόγω του μη ικανοποιητικού επιπέδου των επιδόσεών της και της συμπεριφοράς της στην υπηρεσία από το 2013.

20 Με έγγραφο της 30ής Σεπτεμβρίου 2016, η προσφεύγουσα αμφισβήτησε την αιτιολογία που είχε παραθέσει η ΑΣΣΠΑ στο έγγραφο της 8ης Σεπτεμβρίου 2016.

21 Στις 17 Οκτωβρίου 2016 η ΑΣΣΠΑ εξέδωσε την επίδικη απόφαση, με την οποία κατήγγειλε τη σύμβαση της UG βάσει του άρθρου 47, στοιχείο γ', του ΚΛΠ, με ισχύ από τις 31 Ιουλίου 2017, λαμβανομένης υπόψη της εννεάμηνης προθεσμίας προειδοποίησης από 1ης Νοεμβρίου 2016.

22 Στις 29 Νοεμβρίου 2016, η ΑΣΣΠΑ όρισε τελικώς ως ημερομηνία έναρξης της περιόδου προειδοποίησης την 21η Νοεμβρίου 2016 και ως ημερομηνία λήξης της εν λόγω σύμβασης την 20ή Αυγούστου 2017.

23 Κατόπιν της από 16 Δεκεμβρίου 2016 αιτήσεως της UG, η γονική της άδεια παρατάθηκε έως τις 20 Αυγούστου 2017.

24 Στις 17 Ιανουαρίου 2017 η UG υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, διοικητική ένσταση κατά της επίδικης απόφασης.

25 Στις 18 Μαΐου 2017 η ΑΣΣΠΑ απέρριψε την ένσταση αυτή.

26 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 22 Αυγούστου 2017, η UG άσκησε προσφυγή-αγωγή με αίτημα, μεταξύ άλλων, την ακύρωση της επίδικης απόφασης, την αποκατάσταση της υλικής ζημίας και την ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που ισχυριζόταν ότι υπέστη λόγω της απόφασης αυτής.

27 Με την απόφαση της 2ας Απριλίου 2020, UG κατά Επιτροπής (T-571/17, στο εξής: αρχική απόφαση, EU:T:2020:141), το Γενικό Δικαστήριο, πρώτον, ακύρωσε την επίδικη απόφαση, δεύτερον, κάλεσε τους διαδίκους να του διαβιβάσουν, εντός προθεσμίας τριών μηνών, είτε το αμοιβαίως συμφωνηθέν ποσό της χρηματικής αποζημίωσης λόγω του παράνομου χαρακτήρα της απόφασης αυτής είτε, ελλείψει συμφωνίας, τα προτεινόμενα από αυτούς σχετικά ποσά, τρίτον, απέρριψε τα λοιπά αιτήματα και, τέταρτον, επιφυλάχθηκε ως προς τα δικαστικά έξοδα.

28 Με τη διάταξη της 13ης Νοεμβρίου 2020, UG κατά Επιτροπής (T-571/17, EU:T:2020:553), το Γενικό Δικαστήριο, πρώτον, διαπίστωσε ότι παρείλκε η έκδοση απόφασης επί της χρηματικής αποζημίωσης που συνδεόταν με την επίδικη απόφαση και, δεύτερον, υποχρέωσε, αφενός, την Επιτροπή να φέρει, πέραν των δικαστικών εξόδων της, το ήμισυ των δικαστικών εξόδων της UG και, αφετέρου, την UG να φέρει το ήμισυ των δικαστικών εξόδων της.

29 Με την απόφαση της 25ης Νοεμβρίου 2021, Επιτροπή κατά UG (C-249/20 P, στο εξής: αναιρετική απόφαση, EU:C:2021:964), το Δικαστήριο αναίρεσε την αρχική απόφαση κατά το μέρος, πρώτον, που ακύρωνε την επίδικη απόφαση, δεύτερον, που διαπίστωνε την ύπαρξη παρανομίας ικανής να θεμελιώσει ευθύνη της Επιτροπής και, τρίτον, που απέρριπτε ως απαράδεκτο το αίτημα της UG για ικανοποίηση της ηθικής της βλάβης.

30 Στη σκέψη 27 της αναιρετικής απόφασης, το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι το Γενικό Δικαστήριο είχε προδήλως παραμορφώσει το περιεχόμενο του εγγράφου της 8ης Σεπτεμβρίου 2016 κρίνοντας, στις σκέψεις 64, 70 και 71 της αρχικής απόφασης, ότι, με το έγγραφο αυτό, η ΑΣΣΠΑ προσήπτε στην UG ότι δεν είχε εκπληρώσει, εντός προθεσμίας τριών μηνών, τους στόχους που της είχαν ανατεθεί με την έκθεση αξιολόγησης του 2015.

31 Επιπλέον, στη σκέψη 38 της αναιρετικής απόφασης, το Δικαστήριο έκρινε ότι, αν και, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 70 και 71 της αρχικής απόφασης, τα καθήκοντα της UG είχαν σχεδιαστεί και περιγραφεί ως καθήκοντα που έπρεπε να εκτελεστούν εντός ορισμένου χρονικού διαστήματος, εντούτοις, το Γενικό Δικαστήριο δεν εξέθεσε τον λόγο για τον οποίο έκρινε ότι δεν ήταν εύλογο να απαιτηθεί από την UG να καταρτίσει πίνακα εκπαιδευτικών δράσεων εντός προθεσμίας τριών μηνών.

32 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Δικαστήριο κατέληξε, στη σκέψη 39 της αναιρετικής απόφασης, στο συμπέρασμα ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως, δεδομένου ότι από το σκεπτικό της αρχικής απόφασης δεν ήταν δυνατόν να συναχθεί, έστω και εμμέσως, ο λόγος για τον οποίο το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η τρίμηνη προθεσμία που είχε ταχθεί στην UG για την κατάρτιση του πίνακα εκπαιδευτικών δράσεων ήταν υπερβολικά σύντομη.

33 Κατόπιν τούτου, το Δικαστήριο ανέπεμψε την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο και επιφυλάχθηκε ως προς τα δικαστικά έξοδα.

III. Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

34 Προς στήριξη του αιτήματος για ακύρωση της επίδικης απόφασης, όπως εκτίθεται στο πλαίσιο της υπόθεσης T-571/17 RENV, η UG προέβαλε, κατ' ουσίαν, επτά λόγους ακυρώσεως, εκ των οποίων ο πρώτος αφορά έλλειψη αιτιολογίας, ο δεύτερος παράβαση του άρθρου 51 του ΚΥΚ και προσβολή του δικαιώματος ακροάσεως, ο τρίτος πλάνη περί το δίκαιο σε σχέση με το δικαίωμα γονικής άδειας και το δικαίωμα των εργαζομένων στην ενημέρωση και τη διαβούλευση, ο τέταρτος πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως και πλάνη περί τα πράγματα, ο πέμπτος παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, ο έκτος παράβαση της πειθαρχικής διαδικασίας κατά το παράρτημα IX του ΚΥΚ και ο έβδομος κατάχρηση εξουσίας.

35 Το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε το σύνολο των λόγων αυτών ακυρώσεως ως αβάσιμους.

36 Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο αποφάνθηκε επί των αποζημιωτικών αιτημάτων της νυν αναιρεσείουσας με τα οποία ζητείτο να υποχρεωθεί η Επιτροπή να της καταβάλει, αφενός, αποζημίωση για τις αποδοχές που απώλεσε από την ημερομηνία της απόλυσής της και, αφετέρου, αποζημίωση για την ηθική βλάβη που υπέστη λόγω της εξευτελιστικής και δυσμενούς μεταχείρισής της λόγω της συνδικαλιστικής δραστηριότητάς της και της λήψης γονικής αδείας.

37 Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι η αναιρεσείουσα δεν είχε προβάλει, προς στήριξη των αποζημιωτικών αιτημάτων της, λόγους ελλείψεως νομιμότητας διαφορετικούς από εκείνους που είχε προβάλει προς στήριξη του αιτήματός της για ακύρωση της επίδικης απόφασης. Υπό τις συνθήκες αυτές και δεδομένου ότι το ακυρωτικό αίτημα είχε απορριφθεί ως αβάσιμο, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι και το αποζημιωτικό αίτημα έπρεπε να απορριφθεί ως αβάσιμο, χωρίς να χρειάζεται να αποφανθεί επί του παραδεκτού του.

38 Κατά συνέπεια, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε στο σύνολό της την προσφυγή-αγωγή της UG.

IV. Τα αιτήματα των διαδίκων στην αναιρετική διαδικασία

39 Με την αίτηση αναιρέσεως, η UG ζητεί από το Δικαστήριο:

– να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση κατά το μέρος που το Γενικό Δικαστήριο έκρινε βάσιμη την απόλυσή της και την υποχρέωσε να φέρει το ένα τρίτο των δικαστικών εξόδων της Επιτροπής·

– κατά συνέπεια, να της επιδικάσει το ποσό των 68 000 ευρώ για την υλική ζημία που υπέστη·

– κατά συνέπεια, να της επιδικάσει το ποσό των 40 000 ευρώ για την ηθική βλάβη που υπέστη·

– να υποχρεώσει την Επιτροπή να της καταβάλει το σύνολο των δικαστικών εξόδων, καθώς και της αμοιβής δικηγόρου στο πλαίσιο της υπό κρίση αναίρεσης, το οποίο εκτιμάται προσωρινώς σε 10 000 ευρώ, υπό την επιφύλαξη αυξήσεως· και

– να υποχρεώσει την Επιτροπή να της καταβάλει το σύνολο των δικαστικών εξόδων, καθώς και της αμοιβής δικηγόρου σε σχέση με την υπό κρίση αναίρεση, ύψους 30 000 ευρώ.

40 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

– να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως και

– να καταδικάσει την UG στα δικαστικά έξοδα.

V. Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

41 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, η UG προβάλλει, κατ' ουσίαν, τέσσερις λόγους αναιρέσεως, εκ των οποίων ο πρώτος αφορά παραβίαση της προστασίας σχετικά με τη γονική άδεια, ο δεύτερος παραβίαση της προστασίας των εκπροσώπων του προσωπικού, ο τρίτος πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως και ο τέταρτος παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας.

A. Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

1. Επιχειρήματα των διαδίκων

42 Η UG υποστηρίζει ότι, στις σκέψεις 92 και 93 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο προέβη σε αδικαιολόγητη διάκριση μεταξύ, αφενός, της έκδοσης της απόφασης περί απολύσεως κατά τη διάρκεια της γονικής άδειας και, αφετέρου, της έναρξης ισχύος της απόφασης αυτής σε χρόνο κατά τον οποίον ο ενδιαφερόμενος τελεί σε γονική άδεια, καταλήγοντας στο εσφαλμένο συμπέρασμα ότι η έκδοση της επίδικης απόφασης κατά τον χρόνο που η ίδια τελούσε σε γονική άδεια δεν συνιστούσε παράβαση του άρθρου 42α του ΚΥΚ, ερμηνευόμενου υπό το πρίσμα των ελάχιστων απαιτήσεων που περιέχει η ρήτρα 5, παράγραφος 4, της συμφωνίας-πλαισίου.

43 Κατά την άποψη της UG, η επίδικη απόφαση είχε ως αποτέλεσμα η ίδια να μην επιστρέψει στην εργασία της μετά τη λήξη της γονικής της άδειας, όπερ καταδεικνύει ότι η απόλυση ενός προσώπου κατά τη διάρκεια της γονικής άδειας συνιστά παραβίαση της προστασίας που προβλέπεται στη ρήτρα 5, παράγραφος 4, της συμφωνίας-πλαισίου και παράβαση της υποχρέωσης του εργοδότη να διατηρήσει τη θέση του υπαλλήλου που λαμβάνει τέτοια άδεια.

44 Η UG υποστηρίζει ότι τα άρθρα 47 και 51 του ΚΥΚ, το άρθρο 9, παράγραφος 1, στοιχείο η′, του παραρτήματος IX του ΚΥΚ, καθώς και το άρθρο 47 του ΚΛΠ πρέπει να ερμηνεύονται κατά τρόπο σύμφωνο με τις διατάξεις της συμφωνίας-πλαισίου και με το άρθρο 33, παράγραφος 2, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης), ήτοι υπό την έννοια ότι απαγορεύουν την απόλυση καθ' όλη τη διάρκεια της γονικής άδειας.

45 Επιπλέον, η UG ισχυρίζεται ότι αντίκεται στις απαιτήσεις προστασίας από την απόλυση λόγω γονικής άδειας η εξομοίωση της επαγγελματικής ανεπάρκειας με σοβαρό πειθαρχικό παράπτωμα, όπως έπραξε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 109 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης.

46 Όσον αφορά τη σκέψη 112 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, η UG διατείνεται ότι είναι εξαιρετικά σπάνιο να αναφέρει ο εργοδότης στην επιστολή απόλυσης εργαζομένου τη σχέση μεταξύ της απόλυσης αυτής και της γονικής αδείας του τελευταίου.

47 Η UG ισχυρίζεται ότι στο μέτρο που, όπως προκύπτει από διάφορα στοιχεία της δικογραφίας της υπό κρίση υπόθεσης, η εκ μέρους της λήψη της γονικής άδειας ήταν ο πραγματικός λόγος της απόλυσής της, κακώς το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 144 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η έλλειψη νομιμότητας που διαπιστώθηκε στη σκέψη 142 της απόφασης αυτής δεν μπορούσε να επιφέρει, αφ' εαυτής, την ακύρωση της επίδικης απόφασης.

48 Εν προκειμένω, η UG υποστηρίζει ότι η απόλυση της συνιστά κατάχρηση εξουσίας εκ μέρους της Επιτροπής, δεδομένου ότι, υπό το πρόσχημα της απόλυσης λόγω επαγγελματικής ανεπάρκειας, το θεσμικό αυτό όργανο στην πραγματικότητα τιμώρησε την UG διότι είχε λάβει γονική άδεια σε χρόνο που δεν εξυπηρετούσε τις ανάγκες της Επιτροπής.

49 Ως εκ τούτου, η UG φρονεί ότι η επίδικη απόφαση συνιστά δυσμενή διάκριση η οποία συνδέεται με τη λήψη της γονικής άδειας, κατά παράβαση του άρθρου 14 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950 (στο εξής: ΕΣΔΑ), σε συνδυασμό με το άρθρο 8 της Σύμβασης αυτής και με το άρθρο 1 του πρωτοκόλλου της αριθ. 12, που υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 2000.

50 Η Επιτροπή αντιτείνει ότι ο πρώτος λόγος αναιρέσεως είναι απαράδεκτος καθόσον αποσκοπεί σε νέα συνολική εκτίμηση της υπόθεσης και, εν πάση περιπτώσει, αβάσιμος.

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου

α) Επί του παραδεκτού

51 Όσον αφορά την ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή στο πλαίσιο του πρώτου λόγου αναιρέσεως, υπενθυμίζεται ότι από το άρθρο 256 ΣΛΕΕ, το άρθρο 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς και από το άρθρο 168,

παράγραφος 1, στοιχείο δ', και το άρθρο 169 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να παραθέτει επακριβώς τα επικρινόμενα σημεία της απόφασης της οποίας ζητείται η αναίρεση, καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν κατά τρόπο συγκεκριμένο το αναιρετικό αίτημα. Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, την επιταγή αυτή δεν πληροί αίτηση αναιρέσεως η οποία περιορίζεται στην επανάληψη των λόγων και των επιχειρημάτων που έχουν ήδη προβληθεί ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου. Ειδικότερα, μια τέτοια αίτηση αναιρέσεως συνιστά στην πραγματικότητα αίτηση αποβλέπουσα μόνο στην επανεξέταση του δικογράφου της προσφυγής ή αγωγής που κατατέθηκε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, πράγμα το οποίο εκφεύγει της αρμοδιότητας του Δικαστηρίου (πρβλ. απόφαση της 11ης Ιουλίου 2024, Thunus κ.λπ. κατά ΕΤΕπ, C-561/23 P, EU:C:2024:603, σκέψεις 22 και 23 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

52 Εν προκειμένω, αρκεί η διαπίστωση ότι, με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, η UG προσάπτει, κατ' ουσίαν, στο Γενικό Δικαστήριο πλάνη περί το δίκαιο. Συναφώς, η UG αναφέρει επανειλημμένως τα επικρινόμενα στοιχεία της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν κατά τρόπο συγκεκριμένο το αίτημα αναιρέσεως της απόφασης αυτής.

53 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως δεν μπορεί να θεωρηθεί απαράδεκτος.

β) Επί της ουσίας

54 Προκαταρκτικώς, επισημαίνεται ότι, στις σκέψεις 90 έως 114 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε το βάσιμο της αιτίασης της UG ότι, κατ' ουσίαν, η Επιτροπή, απολύοντάς την κατά τη διάρκεια της γονικής άδειας, παρέβη το άρθρο 42α του ΚΥΚ, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα των ελάχιστων απαιτήσεων της ρήτρας 5, παράγραφος 4, της συμφωνίας-πλαισίου.

55 Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στις σκέψεις 97 έως 112 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι το άρθρο 42α του ΚΥΚ δεν κωλύει την αρμόδια αρχή να εκδώσει απόφαση περί απολύσεως υπαλλήλου ή καταγγελίας της σύμβασης συμβασιούχου ή έκτακτου υπαλλήλου, ακόμη και αν ο συγκεκριμένος υπάλληλος τελεί, κατά την ημερομηνία της απόφασης αυτής, σε γονική άδεια και δικαιούται, κατ' αρχήν, να επιστρέψει στη θέση ή στα καθήκοντά του κατά τη λήξη της άδειας.

56 Όσον αφορά τη ρήτρα 5, παράγραφος 4, της συμφωνίας-πλαισίου, στην οποία αναφέρεται η UG, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 111 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι, προκειμένου να διασφαλιστεί ότι οι εργαζόμενοι μπορούν πράγματι να ασκήσουν το δικαίωμα γονικής άδειας, η ρήτρα αυτή επιβάλλει τη λήψη των αναγκαίων μέτρων για την προστασία των εργαζομένων έναντι λιγότερο ευνοϊκής μεταχείρισης ή απόλυσης εξαιτίας της αίτησης ή της λήψης γονικής άδειας. Ως προς το σημείο αυτό, το Γενικό Δικαστήριο στηρίχθηκε στην απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Lyreco Belgium (C-588/12, EU:C:2014:99, σκέψη 34).

57 Κατά συνέπεια, στη σκέψη 112 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η εν λόγω ρήτρα δεν έχει ούτε ως σκοπό ούτε ως αποτέλεσμα να απαγορεύσει στον εργοδότη να αποφασίσει την απόλυση εργαζομένου, ακόμη και αν, κατά την ημερομηνία της απόφασης αυτής, ο εργαζόμενος τελεί σε γονική άδεια, υπό τον όρο ότι η απόλυση δεν οφείλεται στην αίτηση ή τη λήψη της εν λόγω άδειας και ότι τηρούνται οι λοιπές προϋποθέσεις που προβλέπονται από τον εφαρμοστέο νόμο ή ρύθμιση.

58 Όσον αφορά το άρθρο 47 του ΚΛΠ, όπως προκύπτει από τη σκέψη 101 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, επισημαίνεται ότι το άρθρο αυτό δεν προβλέπει καμία επιφύλαξη ή παρέκκλιση που να συνδέεται με το γεγονός ότι ο ενδιαφερόμενος υπάλληλος βρίσκεται σε γονική άδεια.

59 Στις σκέψεις 115 έως 146 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε την αιτίαση της UG ότι η επίδικη απόφαση εκδόθηκε κατά παράβαση του άρθρου 42α του ΚΥΚ, ερμηνευόμενου υπό το πρίσμα των ελάχιστων απαιτήσεων που περιέχονται στη ρήτρα 5, παράγραφος 4, της συμφωνίας-πλαισίου, λόγω της αιτήσεώς της για λήψη γονικής άδειας.

60 Όπως προκύπτει από τη σκέψη 122 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το άρθρο 42α του ΚΥΚ, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα των ελάχιστων απαιτήσεων της ρήτρας 5, παράγραφος 4, της συμφωνίας-πλαισίου, απαγορεύει στην αρμόδια αρχή να απολύσει για λόγους επαγγελματικής ανεπάρκειας υπάλληλο ή λοιπό προσωπικό εξαιτίας αιτήσεως για λήψη γονικής άδειας, ιδίως για λόγους που άπτονται των ημερομηνιών έναρξης και λήξης της περιόδου της άδειας αυτής ή της διάρκειας της άδειας που ζητείται με την εν λόγω αίτηση.

61 Στη σκέψη 142 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι, μολονότι η ΑΣΣΠΑ μπορούσε να απορρίψει την αίτηση της UG περί χορηγήσεως γονικής άδειας με την αιτιολογία ότι οι ημερομηνίες για τις οποίες ζητείτο η εν λόγω άδεια δεν συμβιβάζονταν με τις ανάγκες της υπηρεσίας, εντούτοις, η ΑΣΣΠΑ δεν ήταν δυνατόν να επικαλεστεί τις ημερομηνίες τις οποίες αφορούσε η αίτηση γονικής άδειας ως έναν από τους λόγους απόλυσης λόγω επαγγελματικής ανεπάρκειας, χωρίς να παραβεί τις διατάξεις του άρθρου 42α του ΚΥΚ, ερμηνευόμενου υπό το πρίσμα των ελάχιστων απαιτήσεων της ρήτρας 5, παράγραφος 4, της συμφωνίας-πλαισίου.

62 Το Γενικό Δικαστήριο, αφού διαπίστωσε την έλλειψη νομιμότητας της επίδικης απόφασης για τον λόγο που διαλαμβάνεται στην προηγούμενη σκέψη, έκρινε, στις σκέψεις 144 έως 146 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι, εν προκειμένω, η συνολική εκτίμηση περί της επαγγελματικής ανεπάρκειας της UG στηριζόταν σε διάφορους λόγους, πέραν του λόγου σχετικά με τις ημερομηνίες που η ίδια είχε επιλέξει να δηλώσει στην αίτησή της περί χορηγήσεως γονικής άδειας. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η εν λόγω έλλειψη νομιμότητας δεν μπορούσε, αφ' εαυτής, να επιφέρει την ακύρωση της επίδικης απόφασης.

63 Διαπιστώνεται ότι, με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, η UG δεν αποδεικνύει ότι οι εκτιμήσεις που εκτίθενται στις σκέψεις 53 έως 61 της παρούσας απόφασης ενέχουν πλάνη περί το δίκαιο.

64 Όσον αφορά την απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Lyreco Belgium (C-588/12, EU:C:2014:99), στην οποία το Γενικό Δικαστήριο στήριξε τη συλλογιστική του, η απόφαση αυτή δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι απαγορεύει, κατά τρόπο απόλυτο, την απόλυση εργαζομένου τελούντος υπό γονική άδεια, αλλά πρέπει να εκληφθεί υπό την έννοια ότι απαγορεύει την απόλυση χωρίς σοβαρό ή αποχρώντα λόγο. Επομένως, η απόφαση αυτή απαγορεύει την απόλυση εξαιτίας της αίτησης ή της λήψης γονικής άδειας.

65 Επιπλέον, με την απόφαση της 20ής Ιουνίου 2013, Riežniece (C-7/12, EU:C:2013:410, σκέψεις 34 και 35), το Δικαστήριο έκρινε ότι, σύμφωνα με τα οριζόμενα στη ρήτρα 2, σημείο 4, της συμφωνίας-πλαισίου για τη γονική άδεια, η οποία συνήφθη στις 14 Δεκεμβρίου 1995 και περιέχεται στο παράρτημα της οδηγίας 96/34/ΕΚ του Συμβουλίου, της 3ης Ιουνίου 1996, σχετικά με τη συμφωνία-πλαίσιο που συνήφθη από την UNICE, τη CEEP και τη CES (ΕΕ 1996, L 145, σ. 4), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 97/75/ΕΚ του Συμβουλίου, της 15ης Δεκεμβρίου 1997

(ΕΕ 1998, L 10, σ. 24), οι εργαζόμενοι πρέπει να προστατεύονται έναντι απολύσεων «εξαιτίας» της αίτησης ή της λήψης γονικής άδειας και ότι η ρήτρα αυτή δεν απαγορεύει στον εργοδότη να απολύσει εργαζόμενο που τελεί υπό γονική άδεια, υπό την προϋπόθεση ότι η απόλυση δεν οφείλεται στην αίτηση ή τη λήψη γονικής άδειας.

66 Εν προκειμένω, όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 62 της παρούσας απόφασης, η συνολική εκτίμηση περί της επαγγελματικής ανεπάρκειας της UG στηριζόταν σε διάφορους λόγους, πέραν του λόγου σχετικά με τις ημερομηνίες που η ίδια είχε επιλέξει για τη λήψη της γονικής άδειας.

67 Όσον αφορά το επιχείρημα της UG ότι από πολλά στοιχεία της δικογραφίας της υπό κρίση υπόθεσης προκύπτει ότι η γονική άδεια ήταν ο πραγματικός λόγος της απόλυσής της, πράγμα που το Γενικό Δικαστήριο παρέλειψε, κατ' αυτήν, να λάβει υπόψη, αρκεί η διαπίστωση ότι, με το επιχείρημα αυτό, η UG ζητεί στην πραγματικότητα την επανεξέταση ενός πραγματικού επιχειρήματος που είχε ήδη προβληθεί ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου. Επομένως, το επιχείρημα αυτό πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο, σύμφωνα με τη νομολογία που μνημονεύθηκε στη σκέψη 51 της παρούσας απόφασης.

68 Επομένως, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει αβάσιμος και εν μέρει απαράδεκτος.

Β. Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

1. Επιχειρήματα των διαδίκων

69 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, η UG προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι κακώς έκρινε, στις σκέψεις 165 και 168 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η επίδικη απόφαση δεν στηριζόταν απλώς και μόνο στην ιδιότητα της UG ως μέλους της κεντρικής επιτροπής προσωπικού με έδρα στις Βρυξέλλες και της τοπικής επιτροπής προσωπικού του Λουξεμβούργου, δεχόμενο παράλληλα ότι, σύμφωνα με το σκεπτικό της επίδικης απόφασης, η ΑΣΣΠΑ προσήπτε στην UG ότι δεν είχε λάβει υπόψη το συμφέρον της υπηρεσίας κατά τον προγραμματισμό των δραστηριοτήτων της στο πλαίσιο των καθηκόντων της ως εκπροσώπου του προσωπικού κατά τα έτη 2014 και 2016.

70 Συναφώς, η αμφισβήτηση απόλυσης μόνον όταν αυτή στηρίζεται ρητώς στην ιδιότητα εκπροσώπου του προσωπικού θα καθιστούσε, αφενός, άνευ πρακτικής αποτελεσματικότητας τις ελάχιστες διατάξεις του άρθρου 7 της οδηγίας 2002/14 και, αφετέρου, αναποτελεσματική την προστασία των εκπροσώπων του προσωπικού από απόλυση λόγω των συνδικαλιστικών καθηκόντων τους. Πράγματι, δυσχερώς ο εργοδότης που επιθυμεί να απολύσει εκπρόσωπο του προσωπικού θα το παραδεχόταν ρητώς στην αιτιολογία της απόφασής του περί απολύσεως.

71 Εντούτοις, εν προκειμένω, όπως υποστηρίζει η UG, η ΑΣΣΠΑ είχε επανειλημμένως αναφερθεί ρητώς στην εκ μέρους της UG άσκηση συνδικαλιστικών δραστηριοτήτων, τα δε παραδείγματα που παρέσχε συναφώς η UG καταδεικνύουν ότι η ίδια υφίστατο συνεχώς δυσμενή διάκριση από την ιεραρχικά ανώτερή της.

72 Η ερμηνεία την οποία δέχθηκε το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 173 επ. της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης ότι υπάλληλος ή μέλος του λοιπού προσωπικού που έχει αποσπαστεί σε συνδικαλιστική οργάνωση κατά το 50 % του χρόνου εργασίας οφείλει, σύμφωνα με το άρθρο 60 του ΚΥΚ, να λάβει προηγούμενη άδεια από τον ιεραρχικά ανώτερό του προκειμένου να

απουσιάσει από την υπηρεσία και να παραστεί στις συνεδριάσεις στις οποίες έχει προσκληθεί στο πλαίσιο των συνδικαλιστικών καθηκόντων του ή των καθηκόντων του ως εκπροσώπου του προσωπικού, είναι, κατά την άποψή της, αντίθετη προς την αρχή της συνδικαλιστικής ανεξαρτησίας καθώς και προς την αρχή ότι η εκτέλεση συνδικαλιστικών καθηκόντων ισοδυναμεί με απασχόληση. Επιπλέον, η ερμηνεία αυτή συνιστά, όπως ισχυρίζεται η UG, δυσμενή διάκριση λόγω της άσκησης συνδικαλιστικών καθηκόντων, την οποία απαγορεύει το άρθρο 14 της ΕΣΔΑ, σε συνδυασμό με το άρθρο της 11.

73 Κατά την άποψη της UG, η ερμηνεία αυτή συνεπάγεται ότι η άσκηση των συνδικαλιστικών καθηκόντων του εκπροσώπου του προσωπικού εξαρτάται από το συμφέρον της υπηρεσίας, όπως αυτό εκτιμάται από τον ιεραρχικά ανώτερο. Εντούτοις, όπως υποστηρίζει η ίδια, ο τελευταίος οφείλει να οργανώσει την εργασία εντός της υπηρεσίας λαμβάνοντας υπόψη το γεγονός ότι ένα μέλος της ομάδας του ασκεί συνδικαλιστικά καθήκοντα και πρέπει κατ' ανάγκην να διαθέτει τον απαιτούμενο προς τούτο χρόνο.

74 Η UG προσθέτει ότι, στο μέτρο που οι σχετικές με την άσκηση των συνδικαλιστικών καθηκόντων της απουσίες εμφανίζονταν στο «calendar planning» της, στο οποίο είχε πρόσβαση η ιεραρχικά ανώτερή της, κακώς το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 175 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η επίδικη απόφαση μπορούσε, χωρίς να παραβιάζονται οι ελάχιστες απαιτήσεις του άρθρου 7 της οδηγίας 2002/14, να στηριχθεί στη μη τήρηση από την UG της υποχρέωσης να ενημερώνει εγκαίρως τους ανωτέρους της, πριν από τις συνδικαλιστικές συνεδριάσεις, για τη συμμετοχή της σε αυτές, δεδομένου ότι ο λόγος αυτός στηρίζεται στη μη συμμόρφωση της UG με τους όρους οργάνωσης της υπηρεσίας που απαιτούνται για την άσκηση των ανατεθέντων σε αυτήν καθηκόντων.

75 Κατά την άποψή της, η ερμηνεία αυτή του Γενικού Δικαστηρίου είναι αντίθετη, αφενός, προς τις ελάχιστες απαιτήσεις του άρθρου 7 της οδηγίας 2002/14 και, αφετέρου, προς το άρθρο 12 του Χάρτη.

76 Η Επιτροπή αντιτείνει ότι, με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, η UG αμφισβητεί τα πραγματικά περιστατικά όπως αυτά διαπιστώθηκαν από το Γενικό Δικαστήριο, χωρίς ωστόσο να προβάλλει ή να αποδεικνύει παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών. Ως εκ τούτου, ο λόγος αυτός αναιρέσεως είναι απαράδεκτος και, εν πάση περιπτώσει, αβάσιμος.

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου

α) Επί του παραδεκτού

77 Όσον αφορά την ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή στο πλαίσιο του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, αρκεί η διαπίστωση ότι, με τον λόγο αυτόν, η UG προσάπτει, κατ' ουσίαν, στο Γενικό Δικαστήριο πλάνη περί το δίκαιο. Συναφώς, η UG αναφέρει επανειλημμένως τα επικρινόμενα στοιχεία της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν κατά τρόπο συγκεκριμένο το αίτημα αναιρέσεως της απόφασης αυτής.

78 Υπό τις συνθήκες αυτές, σύμφωνα με τη νομολογία που μνημονεύθηκε στη σκέψη 51 της παρούσας απόφασης, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως δεν μπορεί να θεωρηθεί απαράδεκτος.

β) Επί της ουσίας

79 Στη σκέψη 164 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι ούτε από την αιτιολογία της επίδικης απόφασης ούτε από τα στοιχεία της δικογραφίας προέκυπτε ότι η επίδικη απόφαση στηριζόταν μόνο στην ιδιότητα της UG ως μέλους των επιτροπών του προσωπικού, ανεξαρτήτως της άσκησης των καθηκόντων εκπροσώπησης του προσωπικού ή, ευρύτερα, των συνδικαλιστικών δραστηριοτήτων της. Στη σκέψη 165 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο προσέθεσε ότι από την επίδικη απόφαση δεν προκύπτει ότι η ΑΣΣΠΑ είχε κρίνει ότι ο τρόπος που η UG ασκούσε τα καθήκοντά της ως εκπρόσωπος του προσωπικού ή, γενικότερα, τη συνδικαλιστική δραστηριότητά της κατά την ημερομηνία έκδοσης της απόφασης αυτής ήταν τέτοιος που να δικαιολογεί την καταγγελία της σύμβασής της για λόγους επαγγελματικής ανεπάρκειας.

80 Όσον αφορά υπάλληλο ή μέλος του λοιπού προσωπικού που έχει αποσπαστεί σε συνδικαλιστική οργάνωση κατά το 50 % του χρόνου εργασίας, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 173 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι το άρθρο 60 του ΚΥΚ υποχρεώνει τον εν λόγω υπάλληλο ή μέλος του λοιπού προσωπικού να λάβει προηγουμένως άδεια από τον ιεραρχικά ανώτερό του, προκειμένου να απουσιάσει από την υπηρεσία και να παραστεί σε συνεδριάσεις στις οποίες έχει προσκληθεί στο πλαίσιο των συνδικαλιστικών καθηκόντων του ή των καθηκόντων του ως εκπροσώπου του προσωπικού. Πράγματι, η υποχρέωση προηγούμενης άδειας επιδέχεται παρέκκλιση μόνον σε περίπτωση ασθενείας ή ατυχήματος και όχι σε περίπτωση συμμετοχής στη συνδικαλιστική εκπροσώπηση του προσωπικού ή στις συνεδριάσεις αντιπροσωπευτικού οργάνου.

81 Στη σκέψη 175 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η επίδικη απόφαση θα μπορούσε, χωρίς να παραβιάζονται οι ελάχιστες απαιτήσεις του άρθρου 7 της οδηγίας 2002/14, να στηριχθεί στη μη τήρηση από την UG της υποχρέωσης να ενημερώνει εγκαίρως τους ανωτέρους της πριν από τις συνεδριάσεις της επιτροπής προσωπικού της οποίας ήταν μέλος για τη συμμετοχή της σε αυτές, δεδομένου ότι ο λόγος αυτός δεν στηρίζεται στην εκτέλεση των καθηκόντων της ως εκπροσώπου του προσωπικού, αλλά στη μη συμμόρφωση της UG με τους όρους οργάνωσης της υπηρεσίας που απαιτούνται για την άσκηση των ανατεθέντων σε αυτήν καθηκόντων.

82 Στο μέτρο που, με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, η UG αμφισβητεί την εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου ερμηνεία του άρθρου 60 του ΚΥΚ, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά την πρώτη περίοδο του άρθρου αυτού, εκτός από την περίπτωση ασθενείας ή ατυχήματος, ο υπάλληλος δεν μπορεί να απουσιάσει χωρίς προηγούμενη άδεια από τον ιεραρχικά ανώτερό του.

83 Αφενός, το Γενικό Δικαστήριο παραπέμπει, κατά τη συλλογιστική του, στο άρθρο αυτό, το οποίο αφορά την απαίτηση λήψης άδειας από τον ιεραρχικά ανώτερο και όχι το καθήκον ενημέρωσης του τελευταίου σχετικά με τις δραστηριότητες που συνεπάγονται την απουσία του υπαλλήλου. Αφετέρου, στη σκέψη 174 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο παραπέμπει στο άρθρο 7 της απόφασης C(2011) 3588 τελικό της Επιτροπής, της 27 Μαΐου 2011, σχετικά με τους ανθρώπινους και τους χρηματοοικονομικούς πόρους της επιτροπής προσωπικού της Επιτροπής, κατά το οποίο οποιαδήποτε απουσία με σκοπό την άσκηση συνδικαλιστικών δραστηριοτήτων πρέπει να ανακοινώνεται εγκαίρως και εγγράφως από τον ενδιαφερόμενο στον ιεραρχικά ανώτερό του.

84 Προκειμένου να εξεταστεί εάν η λύση που υιοθετήθηκε με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση είναι σύμφωνη με το δίκαιο της Ένωσης, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά το άρθρο 24β του ΚΥΚ, οι υπάλληλοι απολαύουν του δικαιώματος του συνεταιρίζεσθαι και δύνανται ιδίως να είναι μέλη συνδικαλιστικών ή επαγγελματικών οργανώσεων των υπαλλήλων που εργάζονται στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

85 Επιπλέον, όπως προκύπτει από το άρθρο 1, έκτο εδάφιο, του παραρτήματος ΙΙ του ΚΥΚ, αφενός, τα καθήκοντα των μελών της επιτροπής προσωπικού και των υπαλλήλων που κατέχουν, με εξουσιοδότηση της επιτροπής προσωπικού, θέση σε όργανο που προβλέπεται από τον κανονισμό, ή το οποίο δημιουργείται από όργανο, θεωρούνται ως μέρη της υπηρεσίας την οποία οφείλουν να παρέχουν στο όργανο στο οποίο ανήκουν και, αφετέρου, η άσκηση των ανωτέρω καθηκόντων δεν επιτρέπεται να προξενεί ζημία στον εν λόγω υπάλληλο.

86 Εν προκειμένω, ο αναφερόμενος στην επίδικη απόφαση λόγος απόλυσης της UG δεν στηριζόταν στην απαγόρευση συμμετοχής της UG στις συνεδριάσεις των επιτροπών προσωπικού των οποίων ήταν μέλος, πράγμα που θα μπορούσε να συνιστά προσβολή των δικαιωμάτων της κατά τον ΚΥΚ. Η αιτιολογία αυτή, όπως επιβεβαιώθηκε από το Γενικό Δικαστήριο με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, αφορούσε την υποχρέωση, την οποία παρέβη η UG, να ενημερώνει εγκαίρως τους ιεραρχικά ανώτερούς της πριν από τις εν λόγω συνεδριάσεις για τη συμμετοχή της σε αυτές.

87 Πάντως, η υποχρέωση αυτή δεν θέτει υπό αμφισβήτηση την ουσία των δικαιωμάτων των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού κατά τον ΚΥΚ.

88 Δεδομένου ότι τα επιχειρήματα που προέβαλε η UG στο πλαίσιο του δευτέρου λόγου αναιρέσεως δεν είναι δικαιολογημένα, ο λόγος αυτός αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Γ. Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως

1. Επιχειρήματα των διαδίκων

89 Ο τρίτος λόγος αναιρέσεως, ο οποίος αφορά πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, αποτελείται, κατ' ουσίαν, από πέντε σκέλη.

90 Με το πρώτο σκέλος, η UG υποστηρίζει, αφενός, ότι το Γενικό Δικαστήριο υπονόμευσε την αποτελεσματικότητα του δικαιώματος πρόσβασης στη δικαιοσύνη κατά το μέρος που έκρινε, στις σκέψεις 187 έως 190 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι, όσον αφορά την καταγγελία σύμβασης εκτάκτου ή συμβασιούχου υπαλλήλου αορίστου χρόνου, η ΑΣΣΠΑ διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως και ότι ενδεχόμενη πλάνη μπορεί να χαρακτηριστεί ως «πρόδηλη» μόνον όταν μπορεί να γίνει ευχερώς αντιληπτή.

91 Από την εκτίμηση αυτή του Γενικού Δικαστηρίου προκύπτει, όπως ισχυρίζεται η UG, ότι το τεκμήριο νομιμότητας των πράξεων της Επιτροπής είναι αμάχητο, παρά την απαίτηση περί ισότητας των όπλων.

92 Η UG προσάπτει επίσης στο Γενικό Δικαστήριο ότι δεν έκανε δεκτό το αίτημά της για διεξαγωγή των αναγκαίων αποδείξεων.

93 Επικαλείται, συναφώς, ορισμένα πραγματικά στοιχεία που στηρίζουν, κατά την άποψή της, το συμπέρασμα ότι η επίδικη απόφαση είχε στηριχθεί στην από μέρους της λήψη γονικής άδειας και στην άσκηση των συνδικαλιστικών καθηκόντων της.

94 Αφετέρου, όσον αφορά τη διάρκεια εκδίκασης της υπό κρίση υπόθεσης από το Γενικό Δικαστήριο, η UG παρατηρεί ότι παρήλθε ένα έτος μεταξύ της περάτωσης της έγγραφης ή προφορικής διαδικασίας και της δημοσίευσης της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, χωρίς να έχει ληφθεί κανένα μέτρο οργάνωσης της διαδικασίας. Όπως ισχυρίζεται η UG, η συνολική διάρκεια όλων των επίμαχων διαδικασιών υπερβαίνει τα έξι έτη, όπερ συνιστά προσβολή του δικαιώματος ακροάσεως ενώπιον δικαστηρίου εντός εύλογης προθεσμίας, το οποίο κατοχυρώνεται στην ΕΣΔΑ και στον Χάρτη, καθώς και προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας.

95 Ως εκ τούτου, η UG καλεί το Δικαστήριο να συναγάγει τις συνέπειες των προσβολών αυτών, αντιστρέφοντας, μεταξύ άλλων, το βάρος αποδείξεως του παράνομου χαρακτήρα της επίδικης απόφασης.

96 Στο πλαίσιο του δευτέρου σκέλους του τρίτου λόγου αναιρέσεως, η UG προβάλλει προσβολή του δικαιώματός της ακροάσεως κατά το άρθρο 51, παράγραφος 2, του ΚΥΚ.

97 Εν προκειμένω, η UG είχε στη διάθεσή της, όπως η ίδια ισχυρίζεται, μόνον οκτώ ημέρες για να υποβάλει τις παρατηρήσεις της στην ΑΣΣΠΑ προτού εκδοθεί η επίδικη απόφαση, όπερ σημαίνει ότι δεν ήταν δυνατή η διασφάλιση των δικαιωμάτων της άμυνας.

98 Συναφώς, κατά την άποψή της, το Γενικό Δικαστήριο υιοθέτησε, στις σκέψεις 68 έως 70 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, μια αμιγώς τυπική προσέγγιση του δικαιώματος ακροάσεως, καθόσον δεν απαίτησε από την ΑΣΣΠΑ να διερευνήσει προσηκόντως την υπόθεση.

99 Επιπλέον, η UG προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι προέβη σε «αντιστροφή» του βάρους αποδείξεως κρίνοντας ότι εναπόκειτο στην UG να προσκομίσει συμπληρωματικά αποδεικτικά στοιχεία, χωρίς να έχει κληθεί προς τούτο από την ΑΣΣΠΑ. Λαμβανομένου όμως υπόψη του εμπεριστατωμένου χαρακτήρα του εγγράφου της 30ής Σεπτεμβρίου 2016, το οποίο μνημονεύεται στη σκέψη 20 της παρούσας απόφασης, η UG θεωρεί ότι εναπόκειτο στην ΑΣΣΠΑ να αναζητήσει τα σχετικά δικαιολογητικά έγγραφα.

100 Με το τρίτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως, η UG υποστηρίζει ότι, στη σκέψη 36 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε μια υπερβολικά συσταλτική ερμηνεία της νομολογίας του Δικαστηρίου, κρίνοντας ότι δεν απαιτείται η αιτιολογία των πράξεων των θεσμικών οργάνων της Ευρωπαϊκής Ένωσης να παραθέτει εξαντλητικά όλα τα κρίσιμα πραγματικά και νομικά στοιχεία, καθόσον το ζήτημα εάν η αιτιολογία μιας πράξης πληροί τις απαιτήσεις του άρθρου 296 ΣΛΕΕ πρέπει να εκτιμάται με γνώμονα όχι μόνον το γράμμα της, αλλά και το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται, καθώς και το σύνολο των κανόνων δικαίου που διέπουν τον σχετικό τομέα.

101 Κατά την άποψη της UG, από τη νομολογία του Δικαστηρίου ουδόλως προκύπτει ότι τα θεσμικά όργανα δεν υποχρεούνται να προσδιορίζουν τα κρίσιμα πραγματικά ή νομικά στοιχεία στην αιτιολογία των πράξεών τους, αλλά μόνον ότι η απαίτηση ακρίβειας πρέπει να εκτιμάται σε συνάρτηση με τη φύση της προσβαλλόμενης πράξης.

102 Ωστόσο, όπως υποστηρίζει η UG, το Γενικό Δικαστήριο δεν προσδιόρισε, με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, τον απαιτούμενο βαθμό ακρίβειας σε σχέση με την αιτιολογία που πρέπει να περιέχει μια απόφαση περί απολύσεως, λαμβανομένης υπόψη της φύσης της πράξης αυτής, των επιπτώσεών της στην επαγγελματική κατάσταση του αποδέκτη της και της δυνατότητας του τελευταίου να αμφισβητήσει τους λόγους της απόλυσης.

103 Κατά την άποψή της, η Επιτροπή δεν μπορεί να προβάλλει ασαφείς και μη εμπεριστατωμένους λόγους προς στήριξη της απόφασής της περί απολύσεως, λαμβανομένων υπόψη του δικαιώματος αποτελεσματικής προσφυγής και της προστασίας από τις αδικαιολόγητες απολύσεις που προβλέπεται στο άρθρο 30 του Χάρτη, σε συνδυασμό με το άρθρο 47 αυτού.

104 Συναφώς, η UG υποστηρίζει ότι, με την επίδικη απόφαση, η ΑΣΣΠΑ περιορίστηκε να προβάλει έναν πολύ μεγάλο αριθμό ασαφώς διατυπωμένων αιτιάσεων, οι οποίες δεν υποστηρίζονταν από ακριβή και συγκεκριμένα πραγματικά στοιχεία.

105 Επομένως, κακώς, κατά την άποψή της, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 39 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η ΑΣΣΠΑ είχε αναφερθεί σε είκοσι περίπου περιστάσεις, οι οποίες περιγράφονται λεπτομερώς στην επιστολή της 8ης Σεπτεμβρίου 2016, σχετικά τη συμπεριφορά της UG κατά τα έτη 2013 έως 2016.

106 Όπως ισχυρίζεται η UG, από το έγγραφο αυτό δεν προκύπτει κάποιο συγκεκριμένο παράδειγμα της συμπεριφοράς της ή κάποια σχετική ημερομηνία.

107 Στο πλαίσιο του τετάρτου σκέλους του τρίτου λόγου αναιρέσεως, η UG επικαλείται τη σκέψη 241 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, από την οποία προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τον λόγο ακυρώσεως με τον οποίο προβαλλόταν πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως όσον αφορά την καθυστερημένη διαβίβαση ιατρικών πιστοποιητικών για τις απουσίες στις 7 Μαΐου και στις 16 Ιουνίου 2014 και για μια φερόμενη ως αδικαιολόγητη απουσία στις 18 Ιουνίου 2014.

108 Κατά την UG, το Γενικό Δικαστήριο όφειλε, προκειμένου να εξακριβώσει εάν τα δικαιώματά της άμυνας είχαν γίνει σεβαστά, να εξετάσει εάν η Επιτροπή μπορούσε βασίμως να επικαλεστεί την καθυστερημένη διαβίβαση ιατρικών πιστοποιητικών καθώς και τις αδικαιολόγητες απουσίες δύο και πλέον έτη μετά από την πραγματοποίησή τους, πολλώ δε μάλλον όταν τα γεγονότα αυτά ουδόλως μνημονεύονταν στην έκθεση αξιολόγησης της UG για το έτος 2014.

109 Όσον αφορά την καθυστερημένη διαβίβαση εκ μέρους της UG των ιατρικών πιστοποιητικών, η UG υποστηρίζει ότι εναπόκειτο στην Επιτροπή να αποδείξει τον ισχυρισμό αυτόν. Συναφώς, η UG υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο αντέστρεψε, στις σκέψεις 246 και 253 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το βάρος αποδείξεως, θέτοντάς την σε κατάσταση κατά την οποία τα ζητούμενα αποδεικτικά στοιχεία θα ήταν πρακτικά αδύνατο ή εξαιρετικά δύσκολο να προσκομιστούν.

110 Με το πέμπτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως, η UG ισχυρίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο προσέβαλε το δικαίωμά της σε δίκαιη δίκη, κρίνοντας, στη σκέψη 265 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι είχε παρέλθει η προθεσμία εντός της οποίας μπορούσε να αμφισβητηθεί η έκθεση αξιολόγησης του 2015.

111 Στο μέτρο που η έκθεση αξιολόγησης για το έτος 2014 και η έκθεση αξιολόγησης του 2015 κατέληγαν στο συμπέρασμα ότι η επαγγελματική απόδοση της UG ήταν ικανοποιητική, η τελευταία δεν μπορούσε να αναμένει ότι η Επιτροπή θα επικαλούνταν τις εκθέσεις αυτές για να δικαιολογήσει την απόλυσή της.

112 Όσον αφορά την έκθεση αξιολόγησης για το έτος 2016, η UG επισημαίνει ότι η επίμαχη διαδικασία απόλυσης κινήθηκε προτού ακόμη παρέλθει η προθεσμία προσβολής της έκθεσης αυτής.

113 Η UG βάλλει επίσης κατά της σκέψης 273 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, η οποία αναφέρεται στην έλλειψη ενεργού συμμετοχής της στις ομάδες εργασίας των οποίων ήταν μέλος.

114 Επιπλέον, η UG ισχυρίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο προσέβαλε το δικαίωμά της σε δίκαιη δίκη, αντιστρέφοντας κατ' ανέλεγκτη κρίση, στις σκέψεις 278 έως 286 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το βάρος αποδείξεως όσον αφορά την προετοιμασία της εφημερίδας του Πολυδύναμου Κέντρου Παιδικής Ηλικίας.

115 Συναφώς, η UG υποστηρίζει ότι ήταν σε θέση να προσκομίσει αποδεικτικά στοιχεία όσον αφορά την αποστολή της εφημερίδας αυτής στις 22 Ιανουαρίου 2016, δεδομένου ότι το σχετικό μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου περιήλθε στον παραλήπτη του μόλις στις 18 Ιουλίου 2016 λόγω τεχνικού προβλήματος.

116 Όσον αφορά τον λόγο απόλυσης που στηρίζεται στη μη διαβίβαση από την UG του πίνακα εκπαιδευτικών δράσεων, η UG υποστηρίζει ότι, κατά τον χρόνο υποβολής του αιτήματος για τη διαβίβαση του εν λόγω πίνακα, η ιεραρχικά ανώτερή της ήταν ενήμερη για την πρόθεσή της να λάβει γονική άδεια κατά το χρονικό διάστημα από τον Ιούλιο έως τον Σεπτέμβριο του 2016. Ως εκ τούτου, κατά την άποψη της UG, το αίτημα αυτό υποβλήθηκε με μοναδικό σκοπό να τη βλάψει.

117 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ο τρίτος λόγος αναιρέσεως είναι απαράδεκτος και, εν πάση περιπτώσει, αβάσιμος.

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου

α) Επί του παραδεκτού

118 Όσον αφορά την ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή στο πλαίσιο του τρίτου λόγου αναιρέσεως, αρκεί η διαπίστωση ότι, με τον λόγο αυτόν, η UG προσάπτει, κατ' ουσίαν, στο Γενικό Δικαστήριο πλάνη περί το δίκαιο. Συναφώς, η UG αναφέρει επανειλημμένως τα επικρινόμενα στοιχεία της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν κατά τρόπο συγκεκριμένο το αίτημα αναιρέσεως της απόφασης αυτής.

119 Υπό τις συνθήκες αυτές, σύμφωνα με τη νομολογία που μνημονεύθηκε στη σκέψη 51 της παρούσας απόφασης, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να θεωρηθεί παραδεκτός.

β) Επί της ουσίας

1) Επί του πρώτου σκέλους

120 Υπενθυμίζεται ότι, στη σκέψη 187 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι, όσον αφορά την καταγγελία σύμβασης έκτακτου ή συμβασιούχου υπαλλήλου αορίστου χρόνου, η ΑΣΣΠΑ διαθέτει, σύμφωνα με το άρθρο 47, στοιχείο γ′, περίπτωση i, του ΚΛΠ και τηρουμένης της προβλεπόμενης από τη σύμβαση προθεσμίας καταγγελίας, ευρεία διακριτική ευχέρεια και, ως εκ τούτου, ο έλεγχος εκ μέρους του δικαστή της Ένωσης πρέπει να περιορίζεται στην εξακρίβωση της απουσίας πρόδηλης πλάνης ή κατάχρησης εξουσίας.

121 Πράγματι, στηριζόμενο στην απόφαση της 19ης Ιουλίου 1955, Kergall κατά Κοινής Συνελεύσεως (1/55, EU:C:1955:9, σ. 23), το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε, στη σκέψη 188 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η εκτίμηση της επαγγελματικής επάρκειας των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού των θεσμικών οργάνων της Ένωσης απόκειται πρωτίστως στα όργανα αυτά.

122 Στη σκέψη 189 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο διευκρίνισε ότι, στο πλαίσιο αυτό, μια πλάνη δύναται να χαρακτηριστεί ως πρόδηλη μόνον όταν μπορεί να γίνει ευχερώς αντιληπτή με γνώμονα τα κριτήρια από τα οποία ο νομοθέτης έχει εξαρτήσει την άσκηση από τη Διοίκηση της εξουσίας της εκτιμήσεως. Επομένως, ο λόγος ακυρώσεως που αφορά πρόδηλη πλάνη πρέπει να απορριφθεί εάν, παρά τα στοιχεία που προσκομίζει ο προσφεύγων, η αμφισβητούμενη εκτίμηση εξακολουθεί να μπορεί να θεωρηθεί δικαιολογημένη και εύλογη.

123 Στη σκέψη 190 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο προσέθεσε, παραπέμποντας στην απόφαση της 10ης Σεπτεμβρίου 2019, HTTS κατά Συμβουλίου (C-123/18 P, EU:C:2019:694, σκέψη 100 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία), ότι υπέρ των πράξεων των οργάνων της Ένωσης υφίσταται, κατ' αρχήν, τεκμήριο νομιμότητας, οι πράξεις δε αυτές παράγουν έννομα αποτελέσματα, εφόσον δεν έχουν ανακληθεί, ακυρωθεί κατόπιν προσφυγής ακυρώσεως ή κριθεί ανίσχυρες κατόπιν προδικαστικής παραπομπής ή κατόπιν ένστασης έλλειψης νομιμότητας.

124 Συναφώς, αφενός, όπως υπομνήσθηκε στις σκέψεις 61 και 62 της παρούσας απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο, μολονότι διαπίστωσε, με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, την έλλειψη νομιμότητας της επίδικης απόφασης για τον λόγο ότι η ΑΣΣΠΑ δεν μπορούσε να επικαλεστεί τις ημερομηνίες για τις οποίες είχε ζητηθεί η χορήγηση γονικής άδειας ως έναν από τους λόγους απόλυσης λόγω επαγγελματικής ανεπάρκειας, εντούτοις, έκρινε, ότι η συνολική εκτίμηση περί της επαγγελματικής ανεπάρκειας της UG στηριζόταν σε διάφορους λόγους, πέραν του λόγου αυτού. Ως εκ τούτου, το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η εν λόγω έλλειψη νομιμότητας δεν μπορούσε, αφ' εαυτής, να επιφέρει την ακύρωση της επίδικης απόφασης.

125 Αφετέρου, μολονότι, στις σκέψεις 218, 340 και 350 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι η επίδικη απόφαση ενείχε πολλαπλή πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, εντούτοις, έκρινε, στις σκέψεις 360 και 361 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η επίδικη απόφαση περιέχει διάφορους λόγους των οποίων δεν αποδείχθηκε η έλλειψη νομιμότητας και οι οποίοι είναι αρκούντως σημαντικοί για να στηρίξουν τη συνολική εκτίμηση της ΑΣΣΠΑ περί επαγγελματικής ανεπάρκειας.

126 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το επιχείρημα της UG ότι, κατ' ουσίαν, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι η ΑΣΣΠΑ διέθετε ευρύ περιθώριο εκτιμήσεως, αφενός, στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, δεδομένου ότι το Γενικό Δικαστήριο αναγνώρισε την ύπαρξη προδήλων σφαλμάτων εκτιμήσεως κατά την έκδοση της επίδικης απόφασης και, αφετέρου, δεν μπορεί να θέσει υπό αμφισβήτηση τη συλλογιστική του Γενικού Δικαστηρίου στο μέτρο που η UG δεν αποδεικνύει την ύπαρξη άλλων προδήλων σφαλμάτων εκτιμήσεως τα οποία ενέχει η απόφαση αυτή και τα οποία θα έπρεπε να επιφέρουν την ακύρωσή της.

127 Σε σχέση με την αιτίαση της UG ότι Γενικό Δικαστήριο δεν έκανε δεκτό το αίτημά της περί διεξαγωγής των αναγκαίων αποδείξεων, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, όσον αφορά την εκτίμηση από το πρωτοβάθμιο δικαστήριο αιτημάτων υποβαλλόμενων από διάδικο για τη λήψη μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας ή τη διεξαγωγή αποδείξεων, το Γενικό Δικαστήριο είναι το μόνο αρμόδιο να κρίνει την ενδεχόμενη ανάγκη συμπλήρωσης των πληροφοριακών στοιχείων που έχει στη διάθεσή του στις υποθέσεις των οποίων επιλαμβάνεται. Επομένως, εναπόκειται αποκλειστικώς στο Γενικό Δικαστήριο να εκτιμήσει τη λυσιτέλεια αιτήματος για τη λήψη μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας σε σχέση με το αντικείμενο της διαφοράς και με την αναγκαιότητα λήψης τέτοιων μέτρων (απόφαση της 12ης Νοεμβρίου 2020, Fleig κατά SEAE, C-446/19 P, EU:C:2020:918, σκέψη 53 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

128 Πράγματι, η επάρκεια των αποδείξεων αποτελεί ζήτημα το οποίο εμπίπτει στην ανέλεγκτη περί τα πράγματα εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου, η οποία δεν υπόκειται στον αναιρετικό έλεγχο του Δικαστηρίου, εκτός εάν συντρέχει περίπτωση παραμόρφωσης των αποδεικτικών στοιχείων που προσκομίσθηκαν ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου ή εάν η ανακρίβεια των διαπιστώσεων του τελευταίου σε σχέση με τα πραγματικά περιστατικά προκύπτει από τη δικογραφία (απόφαση της 12ης Νοεμβρίου 2020, Fleig κατά SEAE, C-446/19 P, EU:C:2020:918, σκέψη 54).

129 Εν προκειμένω, στο μέτρο που το Γενικό Δικαστήριο αναφέρθηκε, με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, σε πολλά στοιχεία της δικογραφίας της υπόθεσης και η UG δεν εκθέτει, στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους του τρίτου λόγου αναιρέσεως, τον τρόπο με τον οποίον το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τα αποδεικτικά αυτά στοιχεία ή τους λόγους για τους οποίους οι διαπιστώσεις του Γενικού Δικαστηρίου είναι ανακριβείς, το επιχείρημα αυτό πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο.

130 Όσον αφορά τη διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του δικαστή της Ένωσης, πρέπει να υπομνησθεί ότι, μολονότι η υπέρβαση της εύλογης διάρκειας της δίκης μπορεί να θεμελιώσει αξίωση αποζημίωσης μέσω αγωγής ασκούμενης από τον αναιρεσείοντα κατά της Ένωσης δυνάμει των συνδυασμένων διατάξεων του άρθρου 268 και του άρθρου 340, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, εντούτοις, δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα την αναίρεση της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης ελλείψει ενδείξεων ότι η διάρκεια της διαδικασίας άσκησε επιρροή στην επίλυση της διαφοράς (διάταξη της 29ης Σεπτεμβρίου 2022, CX κατά Επιτροπής, C-71/22 P, EU:C:2022:745, σκέψη 76 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

131 Κατά συνέπεια, ελλείψει ενδείξεων βάσει των οποίων μπορεί να συναχθεί ότι η διάρκεια της διαδικασίας άσκησε επιρροή στην επίλυση της επίμαχης διαφοράς, η αιτίαση περί υπερβάσεως της εύλογης διάρκειας της δίκης δεν μπορεί να επιφέρει την αναίρεση της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης και πρέπει, ως εκ τούτου, να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

132 Επομένως, το πρώτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει αβάσιμο και εν μέρει απαράδεκτο.

2) Επί του δευτέρου σκέλους

133 Στη σκέψη 68 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι, πράγματι, η προθεσμία των οκτώ εργασίμων ημερών που είχε ταχθεί στην UG για την υποβολή παρατηρήσεων επί του εγγράφου της 8ης Σεπτεμβρίου 2016 μπορεί φαίνεται σύντομη, λαμβανομένης υπόψη της σοβαρότητας των συνεπειών που είχε η καταγγελία της σύμβασης για την προσωπική κατάστασή της. Εντούτοις, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε ότι η UG είχε διατυπώσει την άποψή της επί της αιτιολογίας της επίδικης απόφασης και ότι η ΑΣΣΠΑ είχε λάβει υπόψη τις παρατηρήσεις της, όπως προκύπτει από την αιτιολογία της επίδικης απόφασης.

134 Στη σκέψη 69 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο υπενθύμισε ότι ο σεβασμός του δικαιώματος ακροάσεως συνεπάγεται μεν υποχρέωση των θεσμικών οργάνων της Ένωσης να παρέχουν στο πρόσωπο το οποίο αφορά βλαπτική πράξη τη δυνατότητα να καταστήσει λυσιτελώς γνωστή την άποψή του, όχι όμως και την υποχρέωσή τους να συμφωνήσουν με την άποψη αυτή.

135 Στη σκέψη 70 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο προσέθεσε ότι η UG είχε ισχυριστεί ότι η ΑΣΣΠΑ δεν την είχε καλέσει, μετά την παραλαβή των γραπτών παρατηρήσεών της στις 30 Σεπτεμβρίου 2016, να προσκομίσει συμπληρωματικά έγγραφα. Το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι, αφενός, η UG είχε τη δυνατότητα να προσκομίσει τα έγγραφα αυτά μεταξύ της 30ής Σεπτεμβρίου και της 17ης Οκτωβρίου 2016, ημερομηνία έκδοσης της επίδικης απόφασης, και, αφετέρου, ότι η UG δεν ανέφερε ούτε τη φύση ούτε το αντικείμενο των συμπληρωματικών αυτών εγγράφων των οποίων δεν είχε λάβει γνώση η ΑΣΣΠΑ και ως εκ τούτου, δεν αποδείχθηκε ότι η προσκόμιση των εν λόγω εγγράφων μπορούσε να ασκήσει αποφασιστική επιρροή επί του περιεχομένου της επίδικης απόφασης.

136 Στη σκέψη 71 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι είχε δοθεί στην UG η δυνατότητα να διατυπώσει λυσιτελώς την άποψή της επί του υποστατού και της σημασίας των πραγματικών περιστατικών και των περιστάσεων βάσει των οποίων η ΑΣΣΠΑ εξέδωσε την επίδικη απόφαση.

137 Αφενός, η αιτίαση περί προσβολής των δικαιωμάτων άμυνας δεν στηρίζεται σε επιχειρηματολογία ικανή να αποδείξει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο και, αφετέρου, δεν προκύπτει ότι το συμπέρασμα που διατύπωσε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 71 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης συνιστά παραμόρφωση των εξετασθέντων από αυτό πραγματικών στοιχείων (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2022, KN κατά CESE, C-673/21 P, EU:C:2022:759, σκέψη 103).

138 Κατά συνέπεια, το δεύτερο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

3) Επί του τρίτου σκέλους

139 Στη σκέψη 36 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο υπενθύμισε ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η απαιτούμενη κατά το άρθρο 296 ΣΛΕΕ και το άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του Χάρτη αιτιολογία των πράξεων των θεσμικών οργάνων της

Ένωσης πρέπει, αφενός, να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της οικείας πράξης και, αφετέρου, να προκύπτει από αυτήν σαφώς και χωρίς περιθώριο αμφιβολίας η συλλογιστική του θεσμικού οργάνου που εξέδωσε την πράξη, ώστε να καθίσταται δυνατόν στους μεν ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους για τους οποίους ελήφθη το σχετικό μέτρο, στο δε αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο να ασκεί τον έλεγχό του. Η υποχρέωση αιτιολογήσεως πρέπει να εκτιμάται λαμβανομένων υπόψη όλων των περιστάσεων της προκειμένης περίπτωσης, ιδίως του περιεχομένου της πράξης, της φύσης των προβαλλομένων λόγων και του συμφέροντος που έχουν ενδεχομένως προς παροχή διευκρινίσεων οι αποδέκτες της ή άλλα πρόσωπα τα οποία η πράξη αφορά άμεσα και ατομικά. Η αιτιολογία δεν απαιτείται να παραθέτει εξαντλητικά όλα τα κρίσιμα πραγματικά και νομικά στοιχεία, καθόσον το ζήτημα εάν η αιτιολογία μιας πράξης ανταποκρίνεται στις επιταγές του άρθρου 296 ΣΛΕΕ πρέπει να εξετάζεται με γνώμονα όχι μόνον το γράμμα της, αλλά και το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται, καθώς και το σύνολο των νομικών κανόνων που διέπουν τον σχετικό τομέα (απόφαση της 11ης Ιουνίου 2020, Επιτροπή κατά Di Bernardo, C-114/19 P, EU:C:2020:457, σκέψεις 29 και 51 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

140 Το Γενικό Δικαστήριο, αφού εξέτασε, στις σκέψεις 38 έως 47 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, τα διάφορα πραγματικά στοιχεία που ελήφθησαν υπόψη στην επίδικη απόφαση καθώς και του σκεπτικού της, κατέληξε, στη σκέψη 48 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, στο συμπέρασμα ότι η εν λόγω απόφαση, η οποία εκδόθηκε εντός πλαισίου γνωστού στην UG, εξέθετε τόσο τις νομικές εκτιμήσεις όσο και επαρκή αριθμό πραγματικών περιστατικών που είχαν ουσιώδη σημασία για την οικονομία της επίδικης απόφασης και παρείχαν στην UG τη δυνατότητα να εκτιμήσει την ουσία και τη νομιμότητά της.

141 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η UG, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς εξέθεσε τις απαιτήσεις που απορρέουν από τη νομολογία του Δικαστηρίου σχετικά με την αιτιολογία των πράξεων των θεσμικών οργάνων της Ένωσης, ιδίως εκείνες για τις οποίες γίνεται λόγος στη σκέψη 139 της παρούσας απόφασης.

142 Ως εκ τούτου, το επιχείρημα της UG σχετικά με τον βαθμό ακρίβειας της αιτιολογίας των πράξεων των θεσμικών οργάνων της Ένωσης πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

143 Όσον αφορά τα επιχειρήματα που προέβαλε η UG στο πλαίσιο του τρίτου σκέλους του τρίτου λόγου αναιρέσεως σχετικά με την επί της ουσίας εξέταση της αιτιολογίας της επίδικης απόφασης, αρκεί η διαπίστωση ότι, με τα επιχειρήματα αυτά, η UG ζητεί, στην πραγματικότητα, από το Δικαστήριο να επανεξετάσει την εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και πρέπει, ως εκ τούτου, να απορριφθούν ως απαράδεκτα.

144 Επομένως, το τρίτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει αβάσιμο και εν μέρει απαράδεκτο.

4) Επί του τετάρτου σκέλους

145 Το τέταρτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως αφορά την εξέταση από το Γενικό Δικαστήριο της αιτιολογίας της επίδικης απόφασης σχετικά με τις φερόμενες ως παράτυπες απουσίες της UG.

146 Στη σκέψη 240 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό διαπίστωσε ότι, ενώ η UG ισχυρίζεται ότι προσκόμιζε πάντοτε ιατρικές βεβαιώσεις σε περίπτωση απουσίας για λόγους υγείας, δεν αναφέρει τον λόγο της απουσίας της από την υπηρεσία στις 18 Ιουνίου 2014 ούτε και παραπέμπει σε κάποιο έγγραφο της δικογραφίας το οποίο θα μπορούσε να δικαιολογήσει την απουσία αυτή.

147 Το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε, στη σκέψη 241 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, στο συμπέρασμα ότι η επιχειρηματολογία της UG δεν είναι ικανή να θέσει υπό αμφισβήτηση την απόφαση της 18ης Ιουνίου 2014 με την οποία διαπιστώθηκε η παράτυπη απουσία της και, ως εκ τούτου, η αιτίαση που διατυπώνεται στο δικόγραφο της προσφυγής, καθόσον βάλλει κατά της αιτιολογίας που περιλαμβάνεται στη σελίδα 2, στοιχείο d, του εγγράφου της 8ης Σεπτεμβρίου 2016, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

148 Όσον αφορά τις σκέψεις 246 και 253 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης στις οποίες αναφέρεται η UG με την αίτησή της αναιρέσεως, αρκεί να υπομνησθεί ότι, στη σκέψη 244 της εν λόγω απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι η UG δεν είχε υποβάλει διοικητική ένσταση, σύμφωνα με το άρθρο 91, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, κατά της απόφασης της 1ης Ιουνίου 2016 με την οποία η ΑΣΣΠΑ έκρινε ότι οι απουσίες στις 30 και 31 Μαΐου 2016 ήταν αδικαιολόγητες.

149 Στη σκέψη 245 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο προσθέτει ότι η προσφεύγουσα δεν επικαλείται κανένα νέο και ουσιώδες πραγματικό περιστατικό που να δικαιολογεί την επανεξέταση της νομιμότητας της επίδικης απόφασης.

150 Ως εκ τούτου, το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε, στη σκέψη 246 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, στο συμπέρασμα ότι η επιχειρηματολογία της UG με την οποία αμφισβητούσε παρεμπιπτόντως την εν λόγω απόφαση ήταν απαράδεκτη, καθόσον επιδίωκε να αμφισβητήσει πράξη που έχει καταστεί απρόσβλητη.

151 Όσον αφορά τη σκέψη 253 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, η οποία αφορά την αιτιολογία της επίδικης απόφασης σχετικά με τις φερόμενες ως αδικαιολόγητες απουσίες στις 7 Μαΐου και 16 Ιουνίου 2014, πρέπει να υπομνησθεί ότι, στη σκέψη αυτή, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η UG δεν απέδειξε ούτε καν ισχυρίστηκε ότι είχε προσκομίσει τα αναγκαία πιστοποιητικά για την τακτοποίηση της υπηρεσιακής κατάστασής της εντός σύντομου χρονικού διαστήματος σε σχέση με την προθεσμία που της είχε ταχθεί.

152 Με τα επιχειρήματα που προέβαλε στο πλαίσιο του τετάρτου σκέλους του τρίτου λόγου αναιρέσεως, η UG επιδιώκει, στην πραγματικότητα, να επιτύχει την επανεξέταση από το Δικαστήριο των εκτιμήσεων στις οποίες προέβη το Γενικό Δικαστήριο στο πλαίσιο των σκέψεων 146 έως 151 της παρούσας απόφασης.

153 Επομένως, το σκέλος αυτό πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο.

5) Επί του πέμπτου σκέλους

154 Κατά την εξέταση της προβληθείσας από την Επιτροπή ένστασης απαραδέκτου, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε, στη σκέψη 263 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι, με την επιχειρηματολογία που είχε αναπτυχθεί στο πλαίσιο της δεύτερης, της τρίτης και της πέμπτης αιτίασης του τρίτου σκέλους του τετάρτου λόγου ακυρώσεως περί πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως και πλάνης περί τα πράγματα στην αιτιολογία σχετικά με τη συμμετοχή της νυν αναιρεσείουσας στην εργασία της, όπως εκτέθηκε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, η UG επιδίωκε να αμφισβητήσει το περιεχόμενο της ποιοτικής αξιολόγησης σχετικά με την επάρκειά της, η οποία αντιστοιχεί στο σημείο 3.1 της έκθεσης αξιολόγησης του 2015, και, ως εκ τούτου, το περιεχόμενο της έκθεσης αξιολόγησης του 2015.

155 Το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε, εντούτοις, στη σκέψη 264 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η έκθεση αξιολόγησης του 2015 είχε κοινοποιηθεί στην UG χωρίς η ίδια να την αμφισβητήσει εντός των προθεσμιών που τάσσουν τα άρθρα 90 και 91 του ΚΥΚ, με αποτέλεσμα τόσο η εν λόγω έκθεση όσο και οι περιεχόμενες σ' αυτήν εκτιμήσεις να έχουν καταστεί απρόσβλητες.

156 Στη σκέψη 265 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο προσέθεσε ότι η UG δεν είχε προβάλει κανένα νέο και ουσιώδες στοιχείο που να αποδεικνύει ότι δεν είχε παρέλθει η προθεσμία εντός της οποίας μπορούσε να αμφισβητήσει την έκθεση αξιολόγησης του 2015.

157 Στη σκέψη 266 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι, υπό τις συνθήκες αυτές, η UG δεν μπορούσε να αμφισβητήσει παρεμπιπτόντως την έκθεση αξιολόγησης του 2015 στο πλαίσιο της προσφυγής κατά της επίδικης απόφασης, ως προς την οποία η έκθεση αυτή είχε προπαρασκευαστικό χαρακτήρα.

158 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ορθώς το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η έκθεση αξιολόγησης του 2015 κατέστη απρόσβλητη, δεδομένου ότι δεν ασκήθηκε κατά αυτής προσφυγή εντός των προθεσμιών που τάσσουν τα άρθρα 90 και 91 του ΚΥΚ, και ότι, επομένως, η UG δεν μπορεί βασίμως να υποστηρίξει ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη τους δικονομικούς κανόνες και παραμόρφωσε τα στοιχεία της δικογραφίας κατά το μέρος που έκρινε ότι η έκθεση αυτή δεν μπορούσε να αμφισβητηθεί παρεμπιπτόντως με την ασκηθείσα ενώπιόν του προσφυγή (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 24ης Ιουνίου 2021, WD κατά EFSA, C-167/20 P, EU:C:2021:516, σκέψεις 39 και 40).

159 Όσον αφορά τις σκέψεις 278 έως 286 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης στις οποίες, όπως ισχυρίζεται η UG, το Γενικό Δικαστήριο αντέστρεψε κατ' ανέλεγκτη κρίση το βάρος αποδείξεως, αρκεί να υπομνησθεί ότι, στις σκέψεις αυτές, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε τα πραγματικά στοιχεία που είχε προβάλει η UG με το δικόγραφο της προσφυγής της και με τα οποία αμφισβητούσε τις πραγματικές εκτιμήσεις της Επιτροπής στην επίδικη απόφαση.

160 Στη σκέψη 286 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η UG δεν είχε προσκομίσει κανένα αποδεικτικό στοιχείο ικανό να θέσει υπό αμφισβήτηση τα προσκομισθέντα από την Επιτροπή αποδεικτικά στοιχεία σύμφωνα με τα οποία το σχέδιο εφημερίδας Χριστουγέννων του 2015 είχε αποσταλεί από την UG στα μέλη της ομάδας εργασίας «Εφημερίδα του Πολυδύναμου Κέντρου Παιδικής Ηλικίας», με σκοπό την έγκρισή του, μόλις στις 18 Ιουλίου 2016.

161 Η επιχειρηματολογία που ανέπτυξε συναφώς η UG στο πλαίσιο του πέμπτου σκέλους του τρίτου λόγου αναιρέσεως συνιστά, στην πραγματικότητα, αμφισβήτηση των πραγματικών εκτιμήσεων του Γενικού Δικαστηρίου και πρέπει, ως εκ τούτου, να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

162 Το ίδιο ισχύει όσον αφορά τα λοιπά επιχειρήματα που προέβαλε η UG στο πλαίσιο του εν λόγω σκέλους του τρίτου λόγου αναιρέσεως.

163 Επομένως, πρέπει να απορριφθεί το πέμπτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως ως εν μέρει αβάσιμο και εν μέρει απαράδεκτο και, κατά συνέπεια, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως στο σύνολό του.

Δ. Επί του τετάρτου λόγου αναιρέσεως

1. Επιχειρήματα των διαδίκων

164 Με τον τέταρτο λόγο αναιρέσεως, ο οποίος αφορά παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, η UG υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι το Γενικό Δικαστήριο όφειλε, κατά την εξέταση του αναλογικού χαρακτήρα της απόλυσής της, να λάβει υπόψη το γεγονός ότι ο λόγος της απόλυσης ήταν η γονική της άδεια, ότι η ίδια ασκούσε συνδικαλιστικά καθήκοντα και ότι δεν της είχε επιβληθεί καμία κύρωση, δεδομένου ότι τα επαγγελματικά παραπτώματα περί των οποίων γίνεται λόγος στην επίδικη απόφαση ήταν ήσσονος σημασίας.

165 Η Επιτροπή φρονεί ότι ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος. Το εν λόγω θεσμικό όργανο προσθέτει ότι ο λόγος αυτός είναι και απαράδεκτος, καθόσον σκοπεί στην απλή επανεκτίμηση των ήδη προβληθέντων ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου επιχειρημάτων.

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου

166 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, στις σκέψεις 351 έως 381 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε την επίδικη απόφαση και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η Επιτροπή δεν είχε υποπέσει σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως κατά την έκδοσή της.

167 Κατόπιν της διαπιστώσεως αυτής, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στις σκέψεις 385 και 386 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι, στο μέτρο που η επίδικη απόφαση δεν ενείχε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, νομίμως καταγγέλθηκε η σύμβαση αορίστου χρόνου της UG και ότι, ως εκ τούτου, δεν υπήρξε παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας.

168 Πάντως, στο πλαίσιο του τετάρτου λόγου αναιρέσεως, η UG δεν προβάλλει κανένα επιχείρημα ικανό να θέσει υπό αμφισβήτηση τη νομική αυτή εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου.

169 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Ε. Επί του αιτήματος αποζημίωσης

1. Επιχειρήματα των διαδίκων

170 Η UG υποστηρίζει ότι είχε συνάψει φιλικό διακανονισμό με την Επιτροπή σχετικά με την αποκατάσταση της υλικής ζημίας που υπέστη. Σε περίπτωση που η συμφωνία αυτή καταστεί ανίσχυρη συνεπεία της αναιρετικής αποφάσεως, η UG ζητεί να της επιδικαστεί το ποσό των 68 000 ευρώ κατά δίκαιη και εύλογη κρίση, προς αποκατάσταση της ζημίας αυτής.

171 Επιπλέον, η UG ζητεί να της επιδικαστεί το ποσό των 40 000 ευρώ προς ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που υπέστη. Η UG ισχυρίζεται ότι το ποσό αυτό είναι εύλογο λαμβανομένης υπόψη της ψυχολογικής ταλαιπωρίας που υπέστη λόγω της παράνομης, κατά την άποψή της, απόλυσής της.

172 Συναφώς, υποστηρίζει ότι πρέπει επίσης να ληφθεί υπόψη η επισφάλεια και η υπερχρέωσή της συνεπεία της απόλυσής της.

173 Η Επιτροπή αμφισβητεί την επιχειρηματολογία της UG.

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου

174 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι, προς στήριξη των αιτημάτων της σχετικά με την αποκατάσταση της υλικής ζημίας και την ικανοποίηση της ηθικής βλάβης, η UG δεν προέβαλε λόγους ελλείψεως νομιμότητας διαφορετικούς από εκείνους που είχε προβάλει προς στήριξη του αιτήματός της περί ακυρώσεως της επίδικης απόφασης. Υπό τις συνθήκες αυτές και δεδομένου ότι το ακυρωτικό αίτημα είχε απορριφθεί ως αβάσιμο, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι και το αποζημιωτικό αίτημα έπρεπε να απορριφθεί.

175 Συναφώς, στο μέτρο που το σύνολο των λόγων που προβλήθηκαν προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως απορρίφθηκαν και, ως εκ τούτου, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δεν αναιρέθηκε, τα επιχειρήματα της UG με τα οποία αυτή ζητεί την αποκατάσταση της προκληθείσας ζημίας πρέπει επίσης να απορριφθούν.

176 Υπό τις συνθήκες αυτές, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

177 Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, το οποίο εφαρμόζεται στην αναιρετική δίκη δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

178 Δεδομένου ότι η UG ηττήθηκε, πρέπει να φέρει, πέραν των δικαστικών εξόδων της, και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της τελευταίας.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (έβδομο τμήμα) αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Η UG φέρει, πέραν των δικαστικών εξόδων της, τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Ευρωπαϊκή Επιτροπή.

(υπογραφές)